# РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети състав)

12 октомври 2007 година*

По дело T-474/04

**Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH,** установено в Bocholt (Германия), за което се явяват адв. M. Klusmann и адв. F. Wiemer, avocats,

жалбоподател,

срещу

**Комисия на Европейските общности,** за която се явява г-н A. Bouquet, в качеството на представител, подпомаган от адв. A. Böhlke, avocat,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение (2004) D/204343 на Комисията от 1 октомври 2004 г., доколкото с него се отхвърля искането на жалбоподателя за отстраняване на частите от публикуваната окончателна версия на Решение

* Език на производството: немски.

2005/349/ЕО на Комисията от 10 декември 2003 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (Преписка COMP/E-2/37.857 — Органични пероксиди) (ОВ L 110, 2005 г., стр. 44), в които той е споменат,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(трети състав),

състоящ се от: г-н M. Jaeger, председател, г-н J. Azizi и г-жа E. Cremona, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 юни 2006 г.,

постанови настоящото

**Решение**

**Правна уредба**

1 Съгласно член 287 ЕО „[ч]леновете на институциите на Общността [...], както и длъжностните лица и другите служители на Общността, са длъжни [...] да не разкриват информация, влизаща в обхвата на задължението за професионална тайна, в частност информация относно предприятията, техните икономически връзки или факторите за ценообразуване в тях.“

2 Член 20 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), който се прилага по отношение на конкретния случай и е озаглавен „Професионална тайна“, предвижда в параграф 2, че „[б]ез да се засягат разпоредбите на член 19 и член 21, Комисията […], както и [нейните] длъжностни лица и други служители са длъжни да не разкриват информация, която е придобита в приложение на настоящия регламент и е включена в обхвата на професионалната тайна.“ [неофициален превод]

3 Член 21 от Регламент № 17, озаглавен „Публикуване на решенията“, гласи следното:

„1. Комисията публикува решенията, които взема в приложение на членове 2, 3, 6, 7 и 8.

2. При публикуването се посочват заинтересованите страни и основното съдържание на решението; взема се предвид законният интерес на предприятията от опазване на техните търговски тайни.“ [неофициален превод]

4 Член 13, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2842/98 на Комисията от 22 декември 1998 година за изслушване на страните при определени процедури по членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 354, стр. 18), приложим за конкретния случай, предвижда:

„Придобитата информация, включително документите, не може да бъде изпращана или да се предоставя на разположение, когато съдържа търговски тайни на някоя от страните, включително на страните, за които Комисията е установила, че са извършили нарушения, на молителите и на жалбоподателите, както

и на други трети лица, или съдържа друга поверителна информация [...]. Комисията предприема всички подходящи мерки, свързани с достъп до преписката, като следи да не се разкриват търговските тайни [...] и другата поверителна информация.“ [неофициален превод]

5 Член 9 от Решение № 2001/462/ЕО, ЕОВС на Комисията от 23 май 2001 година относно мандата на служителите по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 162, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 108) предвижда:

„Когато се възнамерява да се оповести [другаде в текста: „разкрие“] информация, която може да съставлява търговска тайна на предприятие, то се уведомява в писмен вид за това намерение и за причините, довели до него. Определя се краен срок, в рамките на който съответното предприятие може да представи всякакви писмени коментари.

Когато засегнатото предприятие възразява срещу разкриването на информацията, но е установено, че информацията не е защитена и поради това може да бъде разкрита, това следва да бъде изложено в мотивирано решение, за което засегнатото предприятие следва да бъде уведомено. Решението следва да определи датата, след която информацията ще бъде оповестена. Тази дата не може да бъде повече от една седмица от датата на нотификацията.

Първият и вторият параграф се прилагат *mutatis mutandis* за оповестяването [другаде в текста: „разкриване“] на информация при публикуване в *Официален вестник на Европейските общности*.“

6 По силата на член 1, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2988/74 на Съвета от 26 ноември 1974 година относно давността при налагане и

изпълнение на санкции в областта на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност (ОВ L 319, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 78) правото на Комисията да налага глоби или санкции за нарушения на разпоредбите на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност се погасява с изтичането на петгодишен давностен срок при нарушения, различни от нарушенията на разпоредбите относно заявления или известия от страна на предприятия или сдружения от предприятия за изисквана информация, или при провеждане на проучвания.

**Факти по делото, процедура и искания на страните**

7 През 2002 г. въз основа на Регламент № 17 Комисията започва проверка на европейските производители на органични пероксиди, между които групата AKZO, Atofina SA, правоприемник на Atochem (наричано по-нататък „Atochem/Atofina“) и Peroxid Chemie GmbH & Co. KG — дружество, контролирано от Laporte plc, понастоящем Degussa UK Holdings Ltd — Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG и жалбоподателя, във връзка с участие в картели, по смисъла на член 81 ЕО, на определени пазари на органични пероксиди, между които един основен картел и няколко регионални картела.

8 На 27 март 2003 г. Комисията поставя начало на официалната процедура и приема известие за нарушенията, за което след това в частност се уведомява жалбоподателят. В становището си от 13 юни 2003 г. жалбоподателят оспорва основно значението и продължителността на участието си в основния картел и уточнява, че в периода 1994—1996 г. осъществял само спорадични контакти с Peroxid Chemie и Atochem/Atofina. Жалбоподателят твърди обаче, че не поддържал контакти с другите заинтересовани предприятия. Ето защо във всеки случай правото да се налага санкция за евентуално нарушение на жалбоподателя било погасено по давност.

9 С писмо от 10 декември 2003 г. Комисията уведомява жалбоподателя за решението си да прекрати процедурата по отношение на него.

10 По-нататък, с Решение № 2005/349/ЕО от 10 декември 2003 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (Преписка COMP/E-2/37.857 — Органични пероксиди) (ОВ L 110, 2005 г., стр. 44, наричано по-нататък „Решението относно пероксидите“) Комисията налага глоби на Atochem/Atofina, Peroxid Chemie, AC Treuhand, Peróxidos Orgánicos и Degussa UK поради нарушение на член 81 ЕО. Решението се изпраща на горепосочените дружества, но не и на жалбоподателя.

11 В диспозитива на Решението относно пероксидите не се споменава участието на жалбоподателя в установеното нарушение. Въпреки това, що се отнася до жалбоподателя, решението уточнява на първо място, и по-конкретно в съображение 78:

„След като предостави възможност на заинтересованите предприятия да изразят становищата си относно твърденията за нарушения, Комисията реши да прекрати процедурата по отношение на [жалбоподателя] и [FMC Foret]. Що се отнася до [жалбоподателя], Комисията установява, че участието на това предприятие в единственото и продължено нарушение не може да бъде доказано за периода след 31 януари 1997 г. — релевантната дата за погасяването по давност […]“

12 На следващо място, по-конкретно в съображения 156—177, Решението относно пероксидите съдържа подробно описание на участието на жалбоподателя в основния картел, по-специално между групата AKZO, Atochem/Atofina и Peroxid Chemie, който е съществувал в периода 1971—1999 г. Комисията установява по същество, че жалбоподателят не е участвал пряко и формално в основния картел, а само се е включил в периода 1993—1996 г. посредством участие в срещи и контакти с Atochem/Atofina и Peroxid Chemie, чиято цел е да се наруши конкуренцията, както и посредством обмен на чувствителни търговски данни между последните.

13 На последно място, съображение 319 от Решението относно пероксидите гласи следното:

„[Жалбоподателят] е бил адресат на известието за нарушенията. Въпреки това настоящото решение не е адресирано до [жалбоподателя] (вж. съображение 78), тъй като участие на [жалбоподателя] след 31 януари 1997 г. не можеше да бъде доказано."

14 С писмо от 18 февруари 2004 г., нотифицирано на 19 февруари 2004 г., Комисията изпраща на жалбоподателя копие от Решението относно пероксидите, както и кратко изложение на решението. В писмото Комисията уведомява жалбоподателя, че възнамерява в приложение на член 21 от Регламент № 17 да публикува неповерителен вариант на Решението относно пероксидите, както и на неговото кратко изложение, и приканва жалбоподателя да посочи евентуалните части, за които смята, че съдържат търговски тайни или друга поверителна информация.

15 С писмо от 4 март 2004 г. жалбоподателят иска от Комисията да отстрани от предназначената за публикуване версия на Решението относно пероксидите всички части, в които се споменава жалбоподателят или твърдяното му неправомерно поведение, по-конкретно тези в съображения 15, 81, 106 (таблица 4) и в съображения 120—123, 156—177, 184, 185, 188, 189, 202 и 270, с мотив, че жалбоподателят не е адресат на посоченото решение и че образуваната по отношение на него процедура е прекратена (съображение 78 от Решението относно пероксидите). Всъщност определени части от Решението относно пероксидите, отнасящи се до връзката на жалбоподателя с установеното нарушение, по-конкретно съображения 169 и 176, оспорени от жалбоподателя в хода на административната процедура, били неточни. Във всеки случай следвало да се отстранят търговските тайни, съдържащи се в съображение 45 (пазарен дял на жалбоподателя), в съображение 106 (таблица 4), в съображения 168 и 175 (име на M. S.), както и в съображения 173—177 и 510 (подробна оценка на жалбоподателя в рамките на преговори за придобиване, водени с трето лице).

16 С писмо от 6 април 2004 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че ще изпусне всички отнасящи се до него части в предназначения за публикуване неокончателен вариант на Решението относно пероксидите, като прилага съответстващия неповерителен вариант. Въпреки това Комисията не променя становището си относно искането на жалбоподателя за поверително третиране във връзка с предназначения за публикуване окончателен вариант на Решението относно пероксидите.

17 С писмо от 13 април 2004 г. жалбоподателят иска също да се отстрани името му от съображение 15 и от таблица 4 от Решението относно пероксидите и приема неокончателното публикуване на посоченото решение, при условие че в него се нанесат тези изменения.

18 С писмо от 22 юни 2004 г. Комисията изпраща на жалбоподателя неокончателния неповерителен вариант на Решението относно пероксидите, в който не се споменава жалбоподателят, така както вариантът е бил предвиден за предстоящото в най-кратък срок публикуване на интернет страницата на Комисията.

19 С писмо от 28 юни 2004 г. Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да отхвърли искането за поверително третиране, що се отнася до упоменаването на жалбоподателя в предназначения за публикуване окончателен вариант на Решението относно пероксидите. Действително в това решение Комисията установява наличието на нарушение на член 81 ЕО, извършено от жалбоподателя, без да може обаче да му наложи глоба поради изтекла давност. Все пак Комисията приема да изпусне в окончателния неповерителен вариант на Решението относно пероксидите името на управителя на жалбоподателя — M.S. — както и частите, в които се споменава подробната оценка на жалбоподателя в рамките на преговори за придобиване, водени с трето лице, и да замени точните данни за пазарния дял на жалбоподателя с диапазони на пазарни дялове. На последно място Комисията уведомява жалбоподателя, че ако възнамерява да поддържа искането си за поверително третиране, може да се обърне към служителя по изслушването съгласно член 9 от Решение № 2001/462.

20 С писмо от 12 юли 2004 г. жалбоподателят отправя искане до служителя по изслушването, в съответствие с неокончателния вариант, публикуван на интернет страницата на Комисията, да отстрани от Решението относно пероксидите, в неговия предназначен за публикуване окончателен вариант, всички части, в които се споменава жалбоподателят. В това писмо жалбоподателят отново изтъква доводите, изложени в писмото му от 4 март 2004 г., и уточнява, че следвало да се отстрани погрешното упоменаване във връзка с твърденията за участието му в установеното нарушение, съдържащо се в съображения 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (таблица 4), 108, 120—123, 156—177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 и 510, както и в точка 1.3.1 от съдържанието. В подкрепа на искането си жалбоподателят поддържа, че тези данни могли да предоставят доказателства с оглед предявяването на искове за обезщетение срещу него от страна на трети лица и да накърнят доброто му име на пазара. В допълнение, след прекратяване на процедурата за проверка на жалбоподателя Комисията вече не била компетентна да обвинява жалбоподателя в нарушение на член 81 ЕО, нито във връзка с това да приема решение, с което да засяга правната му сфера. Освен това обстоятелството, че жалбоподателят не бил адресат на Решението относно пероксидите, го лишавало по недопустим начин от възможността да предяви пряк иск срещу посоченото решение. На последно място, подходът на Комисията бил несъвместим с целта на правилата за давността, както и с принципа на правната сигурност и за презумпцията за невиновност.

21 С писмо от 13 септември 2004 г. служителят по изслушването приема първо решение на основание член 9, трета алинея от Решение № 2001/462. С решението той отказва да отстрани частите от предназначения за публикуване окончателен вариант на Решението относно пероксидите, в които се споменава жалбоподателят — с изключение на името на M. S., данните относно подробната оценка на жалбоподателя и упоменаването на пазарния му дял, което трябвало да се замени с диапазон от пазарни дялове — с мотив, че не ставало въпрос за търговски тайни, тъй като понятието за търговска тайна предполага, че разкриването на разглежданата информация увреждa по съществен начин интересите на заинтересованото лице. От една страна, що се отнася до риска от предявяване на искове за обезщетение по националното право, служителят по изслушването заключава, че този риск сам по себе си не представлява съществено и несправедливо увреждане на интересите на жалбоподателя, което да обоснове защитата на оспорваните данни. В случай че са основателни, предявените пред националните съдилища искове за обезщетение всъщност биха били приемлива последица от извършването на нарушение на общностното и националното право на конкуренция. Служителят по изслушването уточнява,

че жалбоподателят не бил адресат на Решението относно пероксидите и че тъй като не било установено, че жалбоподателят е нарушил член 81 ЕО, това решение нямало задължителна юридическа сила за националните съдилища. От друга страна, служителят по изслушването отбелязва, че в случай че жалбоподателят участвал в установените картели, евентуалното накърняване на доброто му име било нормална последица от публикуването на Решението относно пероксидите. На последно място служителят по изслушването посочва, че дори да се допусне, че направените в Решението относно пероксидите изводи не били проверени от фактическа гледна точка — проверка, която служителят по изслушването не бил оправомощен да извърши — от тях не произтичало съществено и продължително увреждане за жалбоподателя, което да доведе до това оспорваните данни да придобият характер на търговски тайни.

22 В отделна рубрика от същото писмо, озаглавена „Съблюдаване на правото на защита“, служителят по изслушването отбелязва също, че с оглед на спазването на правото на защита на жалбоподателя свързаните с твърдяното му участие в регионален картел в Испания данни в съображения 176, 262 и 328 от Решението относно пероксидите трябвало да се скрият, тъй като предвид обстоятелството, че тези елементи не били споменати в известието за нарушенията, жалбоподателят нямал възможност да представи становище в това отношение.

23 С писмо от 27 септември 2004 г. жалбоподателят отбелязва намерението си да подаде жалба пред Първоинстанционния съд срещу решението, с което се отхвърля искането му за поверително третиране, така като е изложено в писмото на служителя по изслушването от 13 септември 2004 г., и да поиска отлагане на публикуването на окончателния вариант на Решението относно пероксидите, съдържащ засягащите жалбоподателя части, до приключването на съдебното производство.

24 С писмо от 1 октомври 2004 г., в което се съдържа Решение (2004) D/204343 (наричано по-нататък „обжалваното решение“), служителят по изслушването изтъква повторно изложените в писмото от 13 септември 2004 г. мотиви. В

допълнение той посочва, че Комисията ще отлага публикуването на Решението относно пероксидите в описаната в обжалваното решение форма, докато жалбоподателят не сезира Първоинстанционния съд с молба за спиране на изпълнението на акт на институция съгласно член 242 ЕО.

25 С писмо от 15 октомври 2004 г. жалбоподателят уведомява служителя по изслушването, че няма да подаде молба за спиране на изпълнението предвид стриктните условия, установени в съдебната практика за основателността на подобна молба.

26 С писмо от 18 октомври 2004 г. служителят по изслушването отговаря, че след като жалбоподателят се отказва да започне производство по спиране на изпълнението пред Първоинстанционния съд, вече не съществува пречка за предвиденото публикуване на окончателния вариант на Решението относно пероксидите.

27 Впоследствие на интернет страницата на Генерална дирекция (ГД) „Конкуренция“ Комисията публикува Решението относно пероксидите в неповерителния му вариант с частите, в които се споменава жалбоподателят и се съдържат останалите оспорвани от него данни.

28 На 10 декември 2004 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

29 Въз основа на доклада на съдията докладчик Първоинстанционният съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 8 юни 2006 г.

30 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение, доколкото с него се отхвърля искането му за отстраняване на всички части от публикувания окончателен вариант на Решението относно пероксидите, в които той е споменат,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

31 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

**От правна страна**

А — *По допустимостта на искането за отмяна*

1. *Доводи на страните*

32 Комисията оспорва правния интерес на жалбоподателя, а оттам и допустимостта на настоящата жалба.

33 Според нея жалбоподателят повече няма правен интерес да обжалва това решение, тъй като се е отказал да сезира Първоинстанционния съд с молба за спиране на изпълнението и междувременно Решението относно пероксидите е публикувано с оспорваните данни. В писмото си от 27 септември 2004 г. самият жалбоподател признавал липсата на правен интерес, като отбелязвал, че публикуването обезсмисляло подаването на жалба от негова страна.

34 Според Комисията жалбоподателят въобще не посочва защо оспорените и публикувани данни представляват търговски тайни. Във всеки случай евентуалната отмяна на обжалваното решение нямало да промени обстоятелството, че трети лица са узнали посочените данни и вероятността подобно положение да се повтори в бъдеще била минимална. Ето защо съществували съмнения, че посочената отмяна можела да породи правно действие (Решение на Първоинстанционния съд от по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, Т-480/93 и Т-483/93, Recueil, стр. II-2305, точки 59 и 60).

35 Комисията смята, че жалбата е основана на погрешна предпоставка, според която оспорваните данни имат задължителен характер. Изводите относно нарушенията обаче като тези, свързани с жалбоподателя, които се съдържат единствено в мотивите на Решението относно пероксидите, без да са посочени по никакъв формален начин в неговия диспозитив, не били задължителни (Решение на Съда от 16 декември 1975 г. по дело Suiker Unie и др./Комисия, 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, Recueil, стр. 1663, точка 315, Решение на Първоинстанционния съд от 28 април 1994 г. по дело AWS Benelux/Комисия, Т-38/92, Recueil, стр. II-211, точка 34, Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, Т-145/89, Recueil, стр. II-987, точки 35, 55 и следващи и Решение на Първоинстанционния съд от 11 март 1999 г. по дело Aristrain/Комисия, Т-156/94, Recueil, стр. II-645, публикувано на откъси, точка 699). Що се отнася до довода на жалбоподателя, според който правният му интерес произтичал от обстоятелството, че евентуалната отмяна на обжалваното решение можела да бъде основание да се търси отговорност от Комисията, в случай че жалбоподателят бъде осъден да заплати обезщетение в рамките на национален спор, Комисията смята, че той бил чисто хипотетичен и припомня, че жалбоподателят не е адресат на решение, с което по задължителен за националните съдилища начин се установява нарушение на член 81 ЕО.

36 Жалбоподателят твърди по същество, че жалбата му срещу обжалваното решение е допустима.

2. *Съображения на Първоинстанционния съд*

37 На първо място, следва да се припомни, че настоящата жалба е насочена срещу обжалваното решение, което е прието на основание член 9, трета алинея от Решение 2001/462 и с което Комисията частично отхвърля направеното от жалбоподателя искане за поверително третиране с мотив, че то се отнася до определени части от предназначения за публикуване неповерителен вариант на Решението относно пероксидите. Следователно с настоящата жалба не се цели да се оспори законосъобразността на самото Решение относно пероксидите. В допълнение, страните не оспорват, че срокът за подаване на жалба срещу Решението относно пероксидите, копие от което е изпратено на жалбоподателя на 19 февруари 2004 г., е изтекъл и следователно то има сила на окончателно решение спрямо жалбоподателя, доколкото за него то може да породи окончателни задължителни правни последици.

38 Макар жалбоподателят да е имал възможност своевременно да оспори Решението относно пероксидите и да не го е сторил, от това не произтича, че той няма правен интерес да обжалва решението. В това отношение следва да се припомни, че такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици (вж. Решение по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, точка 34 по-горе, точка 59 и цитираната там съдебна практика; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 24 юни 1986 г. по дело AKZO Chemie/Комисия, 53/85, Recueil, стр. 1965, точка 21), когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. по аналогия Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 21), и когато последната доказва наличието на възникнал и все още съществуващ интерес от отмяната на посочения акт (Определение на Първоинстанционния съд от 17 октомври 2005 г. по дело First Data и др./Комисия, T-28/02, Recueil, стр. II-4119, точка 42).

39 В това отношение на първо място се налага изводът, че въпросът дали отмяната на обжалваното решение може да донесе облага на жалбоподателя и следователно да служи за основа на правния му интерес, зависи от разглеждането на въпрос по същество, а именно този за обхвата на понятието „търговска тайна“ по смисъла на член 9, първа алинея от Решение № 2001/462, тълкуван във връзка с член 21, параграф 2 от Регламент № 17. Всъщност ако се предположи, че направеното от жалбоподателя искане за поверително третиране се отнася поне частично до предвидените в посочените по-горе разпоредби търговски тайни — въпрос, на който трябва да се отговори при преценката на основателността на настоящата жалба — обжалваното решение, с което се отхвърля това искане, би било незаконосъобразно, доколкото понятието е приложено неправилно. Ето защо отмяната на обжалваното решение би могла да донесе полза на жалбоподателя, тъй като по силата на член 233 ЕО Комисията би трябвало да изведе от това необходимите последици за публикуването на Решението относно пероксидите, което в приложение на член 21, параграф 2 от Регламент № 17 трябва да отчита законния интерес на жалбоподателя от опазване на търговските му тайни.

40 На второ място, противно на тезата на Комисията, единствено обстоятелството, че оспорваните данни вече са публикувани и че определен брой трети лица са могли да ги узнаят, не би могло да лиши жалбоподателя от правен интерес да оспори решението. Напротив, продължаващото разкриване на тези данни непрестанно уврежда интересите и по-специално доброто име на жалбоподателя, което обуславя възникнал и все още съществуващ интерес по смисъла на посочената по-горе в точка 38 съдебна практика. Освен това всяко друго тълкуване, което поставя допустимостта на жалбата в зависимост от разкриването или неразкриването на оспорваните данни от Комисията — и следователно от създаването на свършен факт от нейна страна — би позволило на последната да избегне съдебния контрол, като разкрива информация, макар и това да е незаконосъобразно.

41 По по-общ начин изложените в точки 39 и 40 по-горе съображения се потвърждават от съдебната практика, според която отмяната на решението сама по себе си може да има правни последици, по-специално като принуди Комисията да предприеме необходимите мерки за изпълнение на решението на Първоинстанционния съд съгласно член 233 ЕО и като възпре Комисията повторно да

прибягва до подобна практика (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 9 ноември 1994 г. по дело Scottish Football/Комисия, T-46/92, Recueil, стр. II-1039, точка 14 и цитираната там съдебна практика). В настоящия случай обаче обжалваното решение води именно до постоянното възпроизвеждане на интернет страницата на ГД „Конкуренция“ на неповерителния вариант на Решението относно пероксидите, в който не са премахнати засягащите жалбоподателя части. Ето защо евентуална отмяна, поне частична, на обжалваното решение би задължила Комисията по силата на член 233 ЕО да прекрати публикуването на определени оспорени части.

42 Предвид изложеното по-горе повдигнатото от Комисията възражение за липса на абсолютни процесуални предпоставки трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се разглеждат другите доводи, изложени от страните в този контекст.

Б — *По съществото на спора*

1. *Предварителна бележка*

43 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на член 21 от Регламент № 17, на второ място, от липсата на правомощие на Комисията с оглед на член 3 и член 15 от Регламент № 17 да приема и публикува решение за установяване на нарушение, което се приписва на жалбоподателя, и на трето място, от нарушение на правото му на ефективна съдебна защита.

2. *По основанието, изведено от нарушение на член 21 от Регламент № 17*

а) Доводи на страните

44 Жалбоподателят поддържа, че самото обстоятелство, че той не е адресат на Решението относно пероксидите, не позволява на Комисията да публикува свързани с него изводи.

45 Според жалбоподателя предвиденото в член 21, параграф 2 от Регламент № 17 публикуване се отнася единствено до заинтересованите страни. Понятието „заинтересовани страни“ по смисъла на тази разпоредба обаче обхващало само адресатите на решение за налагане на глоба, но не и засегнатите предприятия, които не са адресати на подобно решение. Всъщност публикуването на подобно решение с изводи, засягащи правната сфера на предприятията, които не са негови адресати, представлявало санкция за последните поради отрицателното отражение върху доброто им име, което можела да има подобна публикация, и поради увеличения риск въз основа на произтичащи от посоченото решение доказателства трети лица да предявят срещу тях искове за обезщетение пред националните съдилища. Освен това според жалбоподателя, за разлика от адресатите на определено решение, подобни предприятия не могат да оспорят пред съд основателността на тези изводи, за да избегнат отрицателните последици и горепосочените рискове, което представлява недопустимо ограничение на правото им на ефективна съдебна защита.

46 В хода на съдебното заседание жалбоподателят, като се позовава на доводите, изтъкнати в рамките на второто правно основание, и на Решение на Първоинстанционния съд от 30 май 2006 г. по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия (T-198/03, Recueil, стр. II-1429), уточнява по същество, че правомощието на Комисията да публикува решение по силата на член 21, параграф 2 от Регламент № 17 било ограничено, от една страна, от защитата на професионалната тайна

по смисъла на член 287 ЕО, която обхваща и разкриването на елементи като предвидените в член 4 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76), и от друга страна, от принципа за презумпцията за невиновност, предвиден в член 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз, която е провъзгласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, стр. 1) и в чиято светлина следвало да се прецени обхватът на правомощието на Комисията за публикуване. Всъщност принципът за презумпцията за невиновност не позволявал на Комисията да разкрива уличаващи предприятието данни, които то не е имало възможност да оспори по съдебен ред.

47 Следователно публикуването на Решението относно пероксидите, съдържащо изводи относно твърдяното противоправно поведение на жалбоподателя, представлявало нарушение на член 21, параграф 2 от Регламент № 17.

48 Според Комисията обстоятелството, че Решението относно пероксидите не е изпратено на жалбоподателя в качеството му на адресат, не засягало правомощието  да публикува посоченото решение във вариант, съдържащ отнасящи се до жалбоподателя части. Истинността на това твърдение се потвърждавала от факта, че жалбоподателят бил страна по административната процедура, преди тя да бъде прекратена спрямо него.

49 Според Комисията единственото ограничение на правомощието  за публикуване, както е предвидено то във втората част от изречението на член 21, параграф 2 от Регламент № 17, е задължението  да отчита законния интерес на предприятията от опазване на търговските им тайни. За сметка на това първата част на изречението в тази разпоредба се отнасяла само до минималните изисквания, на които трябвало да отговарят публикациите, а именно посочване на заинтересованите страни и на основното съдържание на решението.

50 Съдебната практика потвърждавала това тълкуване, като признавала, че публикациите, надхвърлящи тези основни изисквания, били допустими. Така публикуването на пълния текст на решение за налагане на глоба било

законосъобразно, макар и приетите в приложение на член 15 от Регламент № 17 решения да не били сред предвидените в член 21, параграф 1 от посочения регламент (Решение на Съда от 15 юли 1970 г. по дело Chemiefarma/Комисия, 41/69, Recueil, стр. 661, точки 101—103 и Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Francolor/Комисия, 54/69, Recueil, стр. 851, точки 30 и 31). Следователно въз основа на тази практика в обжалваното решение Комисията с основание заключила, че можела също да публикува решенията или части от тях, за които вторичното право не предвиждало задължение за публикуване, при условие че от това не произтича разкриване на търговски тайни.

51 В допълнение Комисията поддържа, че дори и да се предположи, че изразът „заинтересовани страни“, който се съдържа в първата част от изречението на член 21, параграф 2 от Регламент № 17, се отнася само до адресатите на решението, от по-широкото понятие за „предприятие“ — а не за „заинтересована страна“ — използвано във втората част на изречението, произтичало, че в публикуваното решение можело да бъдат споменавани други лица освен заинтересованите страни.

52 Комисията смята също, че незадължителните данни за жалбоподателя, съдържащи се в Решението относно пероксидите, които не са формално изразени в неговия диспозитив, не могат да се приемат по смисъла на съдебната практика (Решение на Съда от 14 декември 2000 г. по дело Masterfoods и HB, C-344/98, Recueil, стр. I-11369, точка 52) за предмет на решение на Комисията, с което националните съдилища са длъжни да се съобразяват при евентуален иск за обезщетение (Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2000 г. по дело Coca-Cola/Комисия, T-125/97 и T-127/97, Recueil, стр. II-1733, точка 86). В конкретния случай съображенията на Комисията, изложени в мотивите на Решението относно пероксидите, могли да бъдат предмет на жалба за отмяна само ако — в качеството на мотиви на засягащ правната сфера акт — те представлявали необходимата основа за неговия диспозитив (Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 1992 г. по дело NBV и NVB/Комисия, T-138/89, Recueil, стр. II-2181, точка 31, Решение на Първоинстанционния съд от 8 октомври 1996 г. по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, T-24/93—T-26/93 и T-28/93, Recueil, стр. II-1201, точка 150 и Решение на Първоинстанционния съд от 7 октомври 1999 г. по дело Irish Sugar/Комисия, T-228/97, Recueil, стр. II-2969, точка 178). За сметка на това данните за

нарушения, които се съдържат в мотивите, но не представляват такава основа, не засягали правната сфера нито на заинтересованите страни, нито на трети лица. От посоченото следвало, че Комисията правилно установила в обжалваното решение, че Решението относно пероксидите не представлява решение, с което по задължителен за националните съдилища начин се установява извършено от жалбоподателя нарушение на член 81 ЕО.

53 Всъщност Решението относно пероксидите не съдържало никакъв свързан с жалбоподателя задължителен извод, който да предреши независимата преценка на националния съд, а съдържало само описание на поведението на жалбоподателя, за да се разберат по-добре произходът и контекстът на нарушението, извършено от адресатите на посоченото решение. Ето защо било изключено срещу жалбоподателя да се предявят евентуални искове за обезщетение пред националните съдилища, без той да може да се защити. По-конкретно, противно на твърдението на жалбоподателя, публикуваното Решение относно пероксидите не могло да се използва като доказателство от решаващо значение срещу жалбоподателя, нито да улесни съществено събирането на доказателства от трети лица в рамките на подобен спор.

54 В допълнение Комисията смята, че член 30 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81[ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) — разпоредба, с която е заменен член 21 от Регламент № 17 и която предвижда по-широк обхват на условията за публикуване, като вече предвижда изрично решенията за налагане на санкции и периодични санкционни плащания — потвърждава подхода  и напълно допуска предходната  практика във връзка с публикуването. От една страна, публикуването служело, за да се осигури прозрачност на администрацията, и от друга страна, що се отнася до решенията за налагане на санкции, имало възпиращо действие в съответствие с целта за генерална превенция, призната от Съда в Решението по дело Chemiefarma/Комисия, точка 50 по-горе. Според Комисията твърдението, че публикуването на оспорваните данни санкционирало жалбоподателя, нито поставяло под съмнение целта за генерална превенция, нито променяло обхвата на правилата относно давността, разширявайки приложното им поле така, че да се ограничи правомощието на Комисията за публикуване. В това отношение Комисията подчертава, че що се отнася до давността в областта на налагането на санкции, член 25 от Регламент № 1/2003 вече изрично предвижда „правомощията, предоставени на Комисията с членове 23 и 24“ и следователно не препраща към публикуването на решенията по член 30 от посочения регламент.

55 На последно място, в хода на съдебното заседание Комисията се позовава на разрешението, възприето в Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе (точка 89), според което включването в решение за налагане на глоби на свързани с картел фактически констатации не може да се подчинява на условието Комисията да е компетентна да установи свързано с картела нарушение или на условието тя действително да е установила такова нарушение; според това разрешение било законосъобразно в решение, с което се установява нарушение или се налага санкция, Комисията да опише фактическия и исторически контекст, в който се вписва инкриминираното поведение. Комисията подчертава също, че според това решение такова било положението и при публикуването на това описание, като се има предвид, че то могло да бъде полезно, за да помогне на заинтересованата общественост напълно да разбере мотивите на подобно решение, и че Комисията преценява дали е уместно да включи подобни елементи.

56 Следователно правното основание, изведено от нарушение на член 21, параграф 2 от Регламент № 17, трябвало да се отхвърли.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

Предварителна бележка

57 С първото си правно основание жалбоподателят оспорва главно обхвата на правомощието на Комисията да публикува по силата на член 21, параграф 2 от Регламент № 17 прието въз основа на Регламент № 17 решение, което не му е изпратено и в което Комисията установява — в мотивите, а не в диспозитива — че жалбоподателят е извършил нарушение. В подкрепа на това основание жалбоподателят твърди по същество, че от една страна, той не е подлежаща

на подобно публикуване „заинтересована страна“ по смисъла на първата част на изречението на член 21, параграф 2 от Регламент № 17, и от друга страна, че с публикуването на Решението относно пероксидите му се причинява вреда, доколкото се разкриват елементи, попадащи в обхвата на професионалната тайна по смисъла на член 287 ЕО.

58 Първоинстанционният съд счита за уместно на първо място да разгледа основателността на втория аспект на първото правно основание, отнасящ се до обхвата на правомощието на Комисията за публикуване с оглед на член 287 ЕО.

По обхвата на правомощието на Комисията по член 21 от Регламент № 17

59 На първо място следва да се припомни съдържанието на член 21 от Регламент № 17, който урежда обхвата на правомощието на Комисията за публикуване.

60 От една страна, член 21, параграф 1 от Регламент № 17 изброява видовете решения, които Комисията е оправомощена да публикува, като към този списък съгласно съдебната практика следва да се прибавят решенията за налагане на глоби по член 15 от посочения регламент (вж. в този смисъл Решение по дело Chemiefarma/Комисия, точка 50 по-горе, точки 101—104 и Решение по дело Francolor/Комисия, точка 50 по-горе, точки 30 и 31). От друга страна, член 21, параграф 2 от посочения регламент предвижда в първата част на изречението, че „[п]ри публикуването се посочват заинтересованите страни и основното съдържание на решението“. В допълнение, по силата на втората част от изречението на член 21, параграф 2 от посочения регламент Комисията трябва да „взема предвид законния интерес на предприятията от опазване на техните търговски тайни.“

61 В по-общ смисъл първо следва да се отбележи, че дори и публикуването на определен акт да не е изрично предвидено в договорите или в акт с общо приложение от вторичното право, от установената с договорите система, и по-конкретно от член 1 ЕС, член 254 ЕО и член 255 ЕО, както и от предвидените в тях принцип за откритост и императивно изискване за прозрачност на дейността на институциите на Общността, е видно, че при липса на разпоредби, предвиждащи или забраняващи изрично определено публикуване, правилото е възможността на институциите да правят обществено достъпни приетите от тях актове. Въпреки това съществуват изключения от това правило, доколкото общностното право, по-специално чрез разпоредби за гарантиране на опазването на професионалната тайна, не допуска разкриване на тези актове или на съдържаща се в тях определена информация. Следователно член 21, параграф 2 от Регламент № 17 не цели да ограничи свободата на Комисията по свое усмотрение да публикува вариант на решението си, по-пълен от необходимото минимално съдържание, и да включи в него информация, за която не се изисква публикуване, доколкото разкриването  не е несъвместимо със защитата на професионалната тайна (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, точки 69 и 79).

62 В допълнение следва да се припомни, че втората част от изречението на член 21, параграф 2 от Регламент № 17, по подобие на член 20 от него, представлява единствено конкретизация във вторичното общностно право на защитата на професионалната тайна, закрепена в член 287 ЕО, и че предвидената в член 9 от Решение 2001/462 процедура цели единствено да приложи процедурните изисквания, които Съдът признава в това отношение в Решение по дело AKZO Chemie/Комисия, точка 38 по-горе (по-специално точки 29 и 30; вж. също в този смисъл Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, точка 28). Така тази процедура се прилага, когато Комисията възнамерява в рамките на процедура в областта на конкуренцията да разкрие информация, която може да накърни защитата на професионалната тайна по смисъла на член 287 ЕО (първа и втора алинея), като това може да се осъществи под каквато и да е форма, включително с публикуването на решение в *Официален вестник на Европейските общности* (трета алинея) или в Интернет.

63 На следващо място, Първоинстанционният съд установява, че нито член 287 ЕО, нито Регламент № 17 посочват изрично какви видове информация, освен

търговските тайни, влизат в обхвата на задължението за професионална тайна. Въпреки това от широката формулировка на член 287 ЕО (с него се забранява разкриването на „информация, влизаща в обхвата на задължението за професионална тайна, в частност информация относно предприятията, техните икономически връзки или факторите за ценообразуване в тях“), от член 13, параграф 1 от Регламент № 2842/98 и от съдебната практика е видно, че понятието „информация, влизаща в обхвата на задължението за професионална тайна“ включва и поверителната информация, различна от търговските тайни (Решение на Съда от 7 ноември 1985 г. по дело Adams/Комисия, 145/83, Recueil, стр. 3539, точка 34; Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1996 г. по дело Postbank/Комисия, T-353/94, Recueil, стр. II-921, точка 86).

64 От това широко значение на понятието „информация, влизаща в обхвата на задължението за професионална тайна“ произтича, че член 21 от Регламент № 17 и член 9 от Решение 2001/462 трябва да се тълкуват в смисъл, че по подобие на член 13, параграф 1 от Регламент № 2842/98 те се прилагат както за търговските тайни, така и за другата поверителна информация. Освен това следва да се отбележи, че поверителният характер на информацията, която поради професионалната тайна трябва да бъде защитена съгласно член 287 ЕО, може да произтича и от други разпоредби на първичното или вторичното общностно право, като член 4 от Регламент № 1049/2001 (посочен в точка 46 по-горе) или от член 286 ЕО и от Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г. глава 13, том 30, стр. 142) (вж. също в този смисъл Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, точки 34 и 35).

65 В общ смисъл, що се отнася до естеството на търговските тайни или на другата поверителна информация, влизаща в обхвата на задължението за професионална тайна, на първо място е необходимо търговските тайни или поверителната информация да са известни само на ограничен брой лица. На следващо място, трябва да става въпрос за информация, чието разкриване може да причини сериозна вреда на лицето, което я е предоставило, или на трети лица (Решение по дело Postbank/Комисия, точка 63 по-горе, точка 87; вж. също

и Известие 2005/C 325/07 на Комисията от 22 декември 2005 година относно правилата за достъп до преписката на Комисията при производства по членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО], членове 53, 54 и 57 от Споразумението за ЕИП и Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета (ОВ C 325, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г. глава 8, том 4, стр. 220), точки 3.2.1 и 3.2.2.). На последно място, интересите, които могат да бъдат увредени с разкриването на информацията, трябва да заслужават защита. В това отношение, за да се прецени поверителният характер на определена информация е необходимо да се съпоставят индивидуалните законни интереси, които се противопоставят на разкриването, и общият интерес, който изисква дейността на институциите на Общността да се провежда при възможно най-пълно спазване на принципа за откритост (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, точка 71).

66 От това следва, от една страна, че когато служителят по изслушването приема решение по член 9, трета алинея от Решение 2001/462, той е длъжен не само да провери дали вариантът на решение, приет въз основа на Регламент № 17 и предназначен за публикуване, съдържа търговски тайни или друга поверителна информация, ползваща се със сходна защита, но също да провери дали този вариант не съдържа друга информация, която не може да се разкрие пред обществеността, било поради правила на общностното право, в които за нея се предвижда специална защита, било защото става въпрос за информация, влизаща в обхвата на задължението за професионална тайна (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, точка 34). От друга страна, в рамките на този контрол за законосъобразност Първоинстанционният съд трябва да следи дали служителят по изслушването не надвишава пределите на правомощията си, както бяха определени по-горе, и следователно трябва да провери дали в конкретния случай последният правилно е приложил правилата за професионалната тайна. За сметка на това Първоинстанционният съд не би могъл да упрекне служителя по изслушването за това, че не е отстранил евентуални нередовности, допуснати от Комисията при приемане на решението, предмет на публикуване, предвид обстоятелството, че контролът за нередовности не попада в компетентността му. Така Първоинстанционният съд не би могъл да постави под съмнение нито формалната законосъобразност, нито основателността на предназначеното за публикуване решение, макар и то да съдържа съществени грешки.

67 Въпросът дали и в каква степен оспорваните от жалбоподателя данни са защитени от професионална тайна на основание член 287 ЕО следва да се разгледа в светлината на принципите, посочени в точки 59—66 по-горе.

По защитата на оспорваните данни от професионалната тайна

— Обща бележка

68 С оглед на гореизложеното следва да се обсъди дали оспорваните данни представляват информация, включена в обхвата на професионалната тайна на основание член 287 ЕО, както това понятие е тълкувано в точки 63 и 65 по-горе, и по-конкретно да се провери дали публикуването им може да причини сериозна вреда на жалбоподателя.

— По аспектите на защитата на професионалната тайна, взети предвид от служителя по изслушването

69 На първо място, Първоинстанционният съд припомня, че в резултат на оспорването от жалбоподателя на публикуването на определени части от Решението относно пероксидите, отнасящи се до него, и на искането му за поверително третиране на тези данни, служителят по изслушването се е ограничил при преценката на обжалваното решение до това дали оспорваните от жалбоподателя данни представляват търговски тайни, разкриването на които може да засегне законните му интереси.

70 На следващо място, следва да се отбележи, че макар и по този начин служителят по изслушването формално да ограничава предмета на преценката си, при извършваната от него проверка той все пак изразява становище относно

вредоносния характер на разкриването на оспорваните данни, а оттам и относно поверителния им характер. Така служителят по изслушването разглежда, от една страна, дали публикуването на оспорваните данни може да предостави на трети лица доказателства, които да им позволят да предявят пред националните съдилища искове за обезщетение срещу жалбоподателя, и, от друга страна, дали подобно публикуване може нанесе съществена вреда на доброто име на жалбоподателя на пазара.

71 От посоченото по-горе, както и от точка 21 по-горе, е видно, че в отговор на направеното от жалбоподателя искане за поверително третиране служителят по изслушването по същество разглежда и въпроса дали оспорваните данни представляват поверителна информация, различна от търговските тайни. В това отношение служителят по изслушването стига до извода, че интересът на жалбоподателя от отстраняването на оспорваните данни в предназначения за публикуване окончателен вариант на Решението относно пероксидите не е достатъчен.

— По основателността на обжалваното решение по отношение на съблюдаването на защитата на професионалната тайна

72 Първоинстанционният съд припомня, че интересът на предприятие, на което Комисията е наложила глоба за нарушение на правото на конкуренция, да не се разкриват пред обществеността подробностите относно противоправното поведение, в което е обвинено, не заслужава особена защита, като се има предвид, от една страна, интересът на обществеността да се запознае възможно най-обширно с мотивите на всяко действие на Комисията, интересът на икономическите оператори да знаят какъв вид поведение може да бъде санкционирано, както и интересът на увредените от нарушението лица да се запознаят с неговите подробности, за да могат, ако са налице условията за това, да предявят правата си срещу санкционираните предприятия, и от друга страна, като се има предвид възможността на санкционираното предприятие да подложи подобно решение на съдебен контрол (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/

Комисия, точка 46 по-горе, точка 78). Първоинстанционният съд смята, че тази преценка се прилага mutatis mutandis към решенията за установяване на нарушение от предприятие, за което не може да се наложи глоба поради изтекла давност по силата на член 1 от Регламент № 2988/74 — решение, което Комисията е имплицитно оправомощена да приема въз основа на установения с Регламент № 17 режим, когато докаже, че има законен интерес от това (Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 2005 г. по дело Sumitomo Chemical и Sumika Fine Chemicals/Комисия, Т-22/02 и Т-23/02, Recueil, стр. II-4065, точки 60—63).

73 Въпреки това, следва да се отбележи, че прилагането на посочената в точка 72 по-горе практика предполага, че установеното нарушение е споменато поне в диспозитива на решението и че последното е изпратено на заинтересованото предприятие, за да може то да го обжалва по съдебен ред. Всъщност в това отношение следва да се припомни, както твърди самата Комисия, че независимо на какви мотиви е основано определено решение, единствено диспозитивът му може да породи правни последици, а оттам и да засегне правна сфера. За сметка на това преценките, изложени в мотивите на определено решение, не могат сами по себе си да бъдат предмет на жалба за отмяна. Те подлежат на контрол за законосъобразност от общностните съдилища само ако в качеството на мотиви на засягащ правната сфера акт са послужили за необходима основа за диспозитива на този акт (Определение на Съда от 28 януари 2004 г. по дело Нидерландия/Комисия, C-164/02, Recueil, стр. I-1177, точка 21; Решение на Първоинстанционния съд от 19 март 2003 г. по дело CMA CGM и др./Комисия, Т-213/00, Recueil, стр. II-913, точка 186), и по-конкретно ако тези мотиви могат да променят същността на решеното в диспозитива на въпросния акт (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 20 ноември 2002 г. по дело Lagardère и Canal+/Комисия, Т-251/00, Recueil, стр. II-4825, точки 67 и 68).

74 В конкретния случай обаче от посоченото по-горе произтича, че независимо от въпроса дали Комисията е имала основание или не да установи в мотивите на Решението относно пероксидите наличието на нарушение, приписвано на жалбоподателя, последният няма правен интерес да обжалва посоченото решение при липса на подобен извод в диспозитива. Ето защо жалбата, подадена от жалбоподателя срещу Решението относно пероксидите с цел Първоинстанционният съд да упражни контрол относно основателността на оспорените данни, във всеки случай би била недопустима, дори и да предположим, че е подадена в срока, предвиден в член 230, пета алинея ЕО (вж. в този смисъл Решение по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, точка 52 по-горе, точка 150).

75 Освен това, както твърди жалбоподателят, обхватът на правомощието на Комисията да приема и да публикува решения въз основа на Регламент № 17 и обхватът на защитата на професионалната тайна трябва да се тълкуват в светлината на основните принципи на общностното право, които са съставна част от общностния правен ред, и по-конкретно в светлината на принципа за презумпцията за невиновност — така както е препотвърден в член 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз, провъзгласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, 2000 г., стр. 1), — приложим за процедурите по нарушения на правилата на конкуренцията, които се прилагат за предприятията и могат да приключат с налагането на глоби или периодични санкционни плащания (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 150; Решение на Първоинстанционния съд от по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 178; Решение на Първоинстанционния съд по дело Sumitomo Chemical и Sumika Fine Chemicals/Комисия, точка 72 по-горе, точки 104 и 105).

76 Освен това следва да се отбележи, че презумпцията за невиновност предполага, че всяко обвинено лице се счита за невиновно, докато вината му не са докаже по законен начин. По този начин тя не допуска никакъв формален извод или дори никакъв намек относно отговорността на лицето, обвинено в определено нарушение, в решение, с което се прекратява преследването, без лицето да може да се възползва от всички гаранции, присъщи на упражняването на правото на защита в рамките на процедура, която следва нормалния си ход и приключва с решение относно основателността на оспорването (Решение по дело Sumitomo Chemical и Sumika Fine Chemicals/Комисия, точка 72 по-горе, точка 106). От друга страна, вината на обвинено в нарушение лице е окончателно доказана само когато решението, с което се установява нарушението, придобие сила на окончателно решение, което предполага или липсата на обжалване на посоченото решение от страна на заинтересованото лице в предвидените в член 230, пета алинея ЕО срокове, или окончателното приключване на съдебното производство вследствие на обжалване, по-конкретно със съдебно решение, с което се потвърждава законосъобразността на решението.

77 Следователно не могат да се приемат за законно доказани изводи, които обвиненото лице не е имало възможност да оспори пред общностните съдилища, макар и да оспорва основателността им. Всъщност обстоятелството, че

подобни изводи не подлежат на никакъв съдебен контрол и следователно в случай на незаконосъобразност избягват евентуалното отстраняване на незаконосъобразността от общностните съдилища, явно противоречи на принципа за презумпцията за невиновност. Всяко различно тълкуване би довело до нарушаване на системата за разпределяне на функциите и на принципа на институционално равновесие между административните и съдебните органи, доколкото в случай на оспорване единствено последните трябва да се произнесат по окончателен начин относно наличието на достатъчно елементи, позволяващи да се заключи, че предприятието носи отговорност за извършването на нарушение на правилата за конкуренция.

78 В допълнение Първоинстанционният съд смята, че доколкото изводите на Комисията за нарушение, извършено от предприятие, могат да влязат в стълкновение с прилагането на принципа за презумпцията за невиновност, те по принцип трябва да се приемат за поверителни по отношение на обществеността и следователно за влизащи в обхвата на задължението за професионална тайна поради естеството си. Този принцип произтича по-специално от необходимостта да се опазва доброто име и достойнството на заинтересованото лице, докато не е окончателно осъдено (вж. по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 2006 г. по дело BASF/Комисия, Т-15/02, Recueil, стр. II-497, точка 604). Поверителният характер на подобни елементи се потвърждава от член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, според който се защитава информацията, чието разкриване засяга частния живот и личната неприкосновеност. На последно място, поверителният характер на тази информация не може да зависи от това дали и в каква степен тя има доказателствена стойност в рамките на национален спор.

79 В това отношение ответникът не би могъл да се позове на точка 89 от Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, като се има предвид, че изложената в него преценка не се отнася до положение, сходно на положението, породило настоящия спор, в което жалбоподателят е лишен от всякаква възможност да оспори основателността на отнасящите се до него твърдения в Решението относно пероксидите (Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, точка 46 по-горе, точка 78 in fine). От посочената в точки 72 и 73 по-горе съдебна практика е видно обаче, че Комисията не би могла да приеме решение за установяване на нарушение след изтичане на давностния срок, когато не обосновава наличието на законен интерес, за да направи такъв извод, и когато заинтересованото предприятие не разполага с никаква възможност да подложи този извод на контрол от страна на общностните съдилища (вж. също в този смисъл Решение по дело Coca-Cola/Комисия, точка 52 по-горе, точка 86).

80 В конкретния случай, както е установено в точка 74 по-горе, жалбоподателят няма правен интерес да оспорва Решението относно пероксидите, като се има предвид по-специално, че участието му в нарушението не се споменава в диспозитива, макар и той да оспорва основателността на мотивите на това решение, тъй като в тях се посочва участието му в нарушението. Подобно положение е в противоречие с принципа за презумпцията за невиновност и нарушава защитата на професионалната тайна, така както са тълкувани в точки 75—78 по-горе, които изискват да се осигури опазването на доброто име и достойнството на жалбоподателя. Ето защо следва да се приеме, че оспорваните данни могат да бъдат квалифицирани като информация, която по естеството си влиза в обхвата на задължението за професионална тайна по смисъла на член 287 ЕО. На последно място, в това отношение следва да се отбележи, че самата Комисия признава по време на съдебното заседание, че е могла да публикува Решението относно пероксидите, като се ограничи до това да установи участието на жалбоподателя в административната процедура и да приключи проверката спрямо него поради изтекла давност. При тези условия се налага изводът, че липсва общ интерес от публикуването на оспорваните данни, който да има предимство пред законния интерес на жалбоподателя от опазването им.

81 От всички изложени по-горе съображение следва, че служителят по изслушването неправилно е приложил защитата на професионалната тайна в конкретния случай, като е установил, че оспорваните данни не заслужават защита и че публикуването им не накърнява съществено и несправедливо интересите на жалбоподателя. Следователно обжалваното решение трябва да се отмени, доколкото отхвърля направеното от жалбоподателя искане за поверително третиране, без да е необходимо Първоинстанционният съд да се произнася по останалите изложени от него правни основания и твърдения за нарушения.

**По съдебните разноски**

82 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски съгласно направеното от жалбоподателя такова искане.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

**1) Отменя Решение (2004) D/204343 на Комисията от 1 октомври 2004 г.**

**2) Осъжда Комисията да заплати съдебните разноски.**

Jaeger Azizi Cremona

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 октомври 2007 година.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Jaeger

# Съдържание

Правна уредба ..... II - 4232

Факти по делото, процедура и искания на страните ..... II - 4235

От правна страна ..... II - 4242

А — По допустимостта на искането за отмяна ..... II - 4242

1. Доводи на страните ..... II - 4242

2. Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 4244

Б — По съществото на спора ..... II - 4246

1. Предварителна бележка ..... II - 4246

2. По основанието, изведено от нарушение на член 21 от Регламент № 17 ..... II - 4247

а) Доводи на страните ..... II - 4247

б) Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 4251

Предварителна бележка ..... II - 4251

По обхвата на правомощието на Комисията по член 21 от Регламент № 17 ..... II - 4252

По защитата на оспорваните данни от професионалната тайна .... II - 4256

— Обща бележка ..... II - 4256

— По аспектите на защитата на професионалната тайна, взети предвид от служителя по изслушването ..... II - 4256

— По основателността на обжалваното решение по отношение на съблюдаването на защитата на професионалната тайна ..... II - 4257

По съдебните разноски ..... II - 4261